

Pozvání bylo zcela neformální, kolegyně Iva mi prostě řekla: „Zajdi dnes za námi do restaurace U Rychty, budeme tam zase na harmonikách“. A tak jsem zašla. Věděla jsem, že každou středu odpoledne sem Iva doprovází klienty, ale dosud jsem netušila, o jak příjemnou zábavu se jedná.

V salónku už byla skoro všechna místa obsazená. Poznávala jsem naše bývalé klienty, jejich rodiče i svoje bývalé kolegy, nechyběli ale ani ti současní – prostě dobrá parta. Pan Honza a pan Jaroslav si zřejmě chtěli po chlapsku pokecat, ty jsem potkala už v lokále, sedící v tom parnu u chladivých limonád a v důvěrné rozmluvě.

Harmonikáři Olin a Vladimír zrovna spustili svůj repertoár. Pan Robin se ke každé písni přidal se svojí foukací harmonikou, a ačkoliv je jeho styl hraní rytmicky poněkud jednotvárný, všechno to do sebe prostě pasovalo. Muzikanti ho vždy povzbudili, i když přiznali, že jim jeho nově zakoupená harmonika s těmi jejich nástroji moc neladí. Dohodli hned s maminkou pana Robina, že vypomůžou s nákupem té správné „foukačky“. Mezi písněmi vždy prohodili vtipné poznámky, takže pravidelně zněly salónkem také salvy smíchu.

Zpočátku začal každý z nás jen zlehka podupávat do rytmu, ale za chvíli už jsem se sama přistihla, jak si nahlas pobrukuju Vysoký jáááááóóóóóvééééé... Vůbec mě nepřekvapilo, že někdo neodolal a využil malý volný plácek k tanci. Co mě ale překvapilo, když jsem viděla radostně tancovat i klienty, které jsem doposud považovala spíše za ty klidné až pasivní. Hudba tohohle rázu je prostě zvedla ze židlí a rozhýbala.

Každou chvíli do salónku zašla příjemná paní hospodská, nabízela, odklízela, rozdávala úsměvy a bylo vidět, že ji naše společnost těší.

Muzika jak se říká, břinkala, do dokořán otevřených oken občas nakoukli zvědavci a na chvíli se v okně zastavili i dvě malé slečny, culily se a užuž by zpívaly s námi.

Asi po hodině a půl muzikanti ohlásili poslední píseň, všichni se začali odebírat do lokálu k pultu, aby zaplatili svoji útratu. Líbilo se mi, jak zodpovědně klienti nahlašují svoje nápoje a hledají v peněženkách potřebný obnos. Dokonce jsem mezi klienty zaslechla: „Dnes platím to kafe za tebe, minule jsi ho koupil ty mně.“ Je dobře, že kromě zábavy zde dostávají příležitost i k úkonům, které my ostatní zažíváme běžně. Všichni víme, že zvláště v pobytových sociálních službách, je o lidi postaráno natolik, že o nákupech i dalších potřebách je častokrát rozhodnuto za ně.

Při loučení jsem nešetřila obdivem nad uvolněnou atmosférou, nad příjemnou zábavou. Iva mi hned hlásila: „Musíš přijít před Vánoce. Paní hospodská to tady pro nás krásně vyzdobí, ženské donesou cukroví na stůl, budeš koukat, jakou tady chytneš vánoční náladu.“

Kdybych to vše měla stručně shrnout, řeknu: podobným akcím – jen houšť!

Vydáno: 26.7.2018

Autorka: Ivana Pilná